

GÂNDUL

anonimului

ANUL II - NR -- 11 --

--15-MARTIE--

2004-

GRATUIT®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

Publicație a Cenaclului „ANONIMUL”
a Gânditorilor Creatori Anoniți

REDACTIA :

București, Strada Cara Anghel, nr.
8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6,
cod:76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com

DINCOLO de PENSIONARE

Însemnări (1)

După trecerea emoțiilor de început ale pensionarului, viața intră pe fâgașul normal hărăzit fiecăruia. De acum omul mai aproape de natura sa, debarasat de armuri, pompoane, parole și alte subiectivități, dar nu mai puțin expus vicisitudinilor, în noua realitate pășește timid, rezervat și precaut. Dovadă, când se întâlnesc doi, mare ar fi mirarea să nu intervină întrebarea de rutină- ce mai fac?! sau Cum o mai duci cu sănătatea? La care răspunsul tot de rutină-bine, sau...ridicatul din umeri și clătinatul din cap sunt gesturi prea banale să exprime ceea ce gândește și simte un pensionar în asemenea împrejurări fugare. Deoarece răspunsul sincer depinde de starea moral-intimă mult mai complexă cu care se confruntă fiecare, nu întotdeauna dispus să se confeseze fără rost.

Totuși întrebările și răspunsurile aceleia fie și de rutină fac parte din panoplia relațiilor de amicii, acceptate aşa în trecere, la repezelă în lipsa altui dialog mai substanțial.

Mai cu seamă că pensionarea nu este o simplă poveste, dorință sau întâmplare, ci o justă punere de acord a unor stări fizice și sufletești obiective, pe baza necesităților sociale, materiale și de viață cu tarele ei în continuă schimbare, cu trecerea anilor, nu digerate plăcut pentru povestit fără un scop anume.

Cu alte cuvinte pentru pensionar devine o problemă nouă stare socială dobândită cum necum, încât constituie sau ar trebui să constituie prilej de reflectare asupra mutațiilor fizico-biologice și psihice inerente, pentru a găsi o pistă, sau mai multe să rămână în priză, activ, într-un fel sau altul, pentru a evita blasarea sau mai grav disperarea cu ponoasele ei.

Pentru că să fim realiști, indiferent că vrem sau nu vrem și indiferent cât avem din bunătățile pământului, sau nu avem, schimbări în viața pensionarului se vor produce, unele din ce în ce mai greu de traversat. Schimbări care dau senzația unor frâmântări lăuntrice adesea vulcanice, de nesiguranță, neputință și teamă de viitor tot mai neguros. Din lava căror apar reflexii de ordin practic fie și minore, ori de mânie, sau disperare nedorite.

Oarecum firesc, deoarece ,cum am amintit mai sus, în poziția de pensionar spiritul uman abandonează balastul de prejudecăți și sentimente specifice relațiilor de serviciu - şef și subordonăți și se prezintă mai dezinteresat și pur în

ceea ce crede și simte, că tot nu mai are nimic de pierdut.

Astfel pensionarul trăind pe un alt plan social și material, dar în lumea sa proprie, simte mai nuanțat ceea ce a cunoscut și făcut înainte, deoarece în sinea fiecărui e o lume mare cât toată lumea exterioară, care raportată la viața lui intimă ar însemna. Ce folos de ea lume mare, frumoasă și bogată, dacă el cu ale lui nevoi rămâne neglijat, umil și fără importanță. Ca pensionar nutrești oarecum sentimentul că te află în afara lumii reale și a problemelor ei care sunt și problemele tale.

O stare incomodă, dar nu sigură,

Nu întâmplător pensionarul suferă nostalgie când dorințele și posibilitățile anterioare de afirmare într-un fel sau altul se îngusteză păgubitor. Mai dramatic la pensionarii din categoria foștilor militari de carieră. Încât marea majoritate dintre ei se consideră plasați în zona persoanelor nedefinite, sau fără de noroc, ori sacrificări purtând povara jurământului sacru dat Țării Românești căreia i-au dedicat fără rezerve energia și tinerețea. Iar recunoștința - fie vorba între noi-Este?! Cât și cum, sau nu este - Aceasta e problema azi

ION MAZERE

De-ale Păcatelor

Eva cu celebrul măr
A creat pe lume dor,
Altoind răul cu bine
Și păcatul cu destine.
ION MAZERE

OMUL ȘI VIATA, ca fericire sau blestem.(II)

Viața plecată de la cel mai simplu palier al existenței fericirii firești,

fără pretenții și complicații inutile, crește și urcă treptat până la nivelul atingerii perfecțunii în sfera spiritului.

Treaptă dorită de mulți, dar încă neatinsă de nimeni, unde se vrea descoperirea altor forme de fericire.

Viața având mai multe universuri, este diferită, pe diferitele ei trepte, iar după maniera cum poate fi abordată, dă diferite rezultate. Adoptând naturalitatea și simplitatea firească și fără prea multe mofturi, în care totul este plăcut și atrăgător, dacă nu o iezi în foarte serios, vei descoperi armonii în care fericirea de a trăi este tot la fel de firească și naturală. În altă situație poti considera că viața este doar o glumă și un joc, în care trebuie să intre. Dacă o faci - te lași purtat, și dus de valul amețitor ce te cuprinde în ritmurile specifice acelei vieți, care te însuflește și îți place, dar care îți pecetluiește viitorul, fiindcă urmează ca după aceea să fii absolvit de toate responsabilitățile sociale, în a căror lipsă, vei trăi o veșnică și prea fericită pruncie. Dar, pentru că viața nu este orice, ci este totul, trebuie să o tratăm în mod realist, cu responsabilitățile de rigoare și în toată complexitatea ei. Dacă îți se pare că este prea banală, adaugă-i un mic ideal, sau un vis frumos ce se poate împlini și crește, precum o plantă în ghiveciul de flori, ce îți aduce satisfacții nesperate. Transformă-ți viața printr-o activitate plăcută, într-una frumoasă, dă-le voie sentimentelor să zburde, și lucidității mintii să taie firul în patru. Apoi urcă treptele căilor cunoașterii până unde spiritul simte descătușarea de legile acestei lumi.

Astfel pregătit vei alunga spectrul traumatizant al fricii adus de hăul înfricoșător al necunoașterii ce se cască împrejurul nostru.

Că viața este nobilă și minunată, nu sunt dubii, dar nu te lăsa cuprins nici de euforii fără sens și nici de dezamăgiri neîntemeiate, căci omul trebuie să lupte pentru împlinirea sa ca ființă. Când uneori te cuprinde deznaștejdea descoperind cât de multe au, și ștui altii, iar tu mai nimic, te sperii și superi, însă nu renunță la lupta pentru împlinirea dorită.

Dacă ai impresia că lumea, colegii sau patria te-au uitat, că lumea ta se scufundă, că evenimente majore și neîntelese te încjoară și tu îți-ai pierdut idealurile și încrederea în această lume necunoscută, iarăși nu disperă, căci îți vei găsi și tu locul, dar trebuie să îl cauți.

A muri pentru un ideal este măret, a trăi pentru același ideal este magnific, însă a trăi în lipsa oricărui ideal este devastator. De aceea nu renunță să-ți cauți locul, și acolo unde te vei simți cel mai bine, unde consideri că ești dorit, iubit și util și ai cele mai mari satisfacții și mulțumiri sufletești acela sigur va fi "locul tău".

Viața, acest dar unic, pe pământul tuturor făgăduințelor, posibilităților și viselor binelui, devine blestem, adică iadul insuportabil, doar pentru acei oamenii inconștienți, care se lasă mânați de propriile slăbiciuni și devin în răutatea ce-i cuprinde, victimele propriilor dorințe nesăbuite. De aceea toți inconștienții, trebuie să renunțe pentru totdeauna la răutate, și dușmanie, că ele nu aduc fericirea, ci doar altă suferință mai mare ce-i va fi tovarășă de drum.

Uitați-vă și veți vedea, că fericirea nu este numai în mânile voastre, ci și în gândurile cele mai ascunse, gânduri care, ies încet la suprafață și prind viată, căci și ele își doresc să trăiască, tot aşa cum și noi, luptăm din răsputeri să ne afirmăm.

De ce oamenii în inconștiență lor, nu văd că toate retelele pe pământ au fost aduse de ei, și că răul ce și-l fac singuri, este cu mult mai mare decât poate face natura toată, nu se știe!. Dar se bănuiește că s-a ajuns aici deoarece nimeni nu îi mai învață nimic despre lucru cel mai necesar: cum să trăiască! Deși se spune că nevoia te învață orice lucru, fapt ce este în general foarte adevărat, totdeauna este mereu prea puțin, și ar mai trebui câte ceva. Însă despre aceste situații se pare că au scris destui înțelepți, ce au căutat mereu soluții, însă toate sunt și au doar caracter specific general, deoarece sunt produsul unei epoci și a unei culturi ce se suprapun greu altor epoci, culturi și mentalități; deci şabioane sunt, dar toate acestea nu rezolvă situația, deși este un lucru mai bun decât nimic.

Deci, cum poate omul să se comporte, să trăiască și să se adapteze mereu noilor provocări, se știe, și s-a făcut prin diferite moduri, de la exemplul personal al părintilor, continuat de cel al educatorilor și al apropiatilor lor, ne mai punând la socoteală cărțile, de la cele de strictă specialitate, până la cele cu caracter general. Însă atunci când obișnuința, frica, sau rutina, îl fac pe om atât de comod, sau leneș în gândire, încât mai degrabă preferă să decadă, decât să schimbe ceva în felul lui de viață, este condamnabil.

Deoarece de multe ori omul nu vrea nici să se schimbe, nici să mai învețe, iar de noul care îl sperie, fuge ca dracul de tămâie, el ajunge astfel să respingă toate eventualele complicații. Dar preferând letargia, ca mod de viață devenit sigur și obișnuit, când obișnuirea a devenit a doua lui natură, a ajuns în acea stare de inertie periculoasă din care nu mai ieșe decât cu picioarele înainte.

Acceptând și îmbrățișând ideea, că singura viață care se cunoaște, este aceasta, de pe acest pământ, care reprezintă când iadul, când purgatoriul, când paradisul, când pe toate trei deodată și nici unul, trebuie să o iubim, să o înțelegem și să o protejăm, aşa cum este, că ea nu este doar viață și atât; ci este cel mai complex fenomen al lumii viului. De aceea viața omului este aici, cu specificul, particularitățile și dimensiunile ei, o manifestare formidabilă și spectaculoasă a naturii însăși.

Noi, oamenii, ce trăim sau vietuim pe acest pământ, pe care îl iubim fără măsură, și urâm fără motiv, existăm datorită rațiunii acestei Vieti, prin care trăim toți o experiență unică și atât de frumoasă, încât, mai spun despre ea atât: trăiește-o și nu mai pot să adaug nimic.

TEODOR DOBRE

POSTUME

Deschidem această rubrica, cu o creație a unui mare și sensibil gânditor.

TRENUL

Un lung tren îmi pare viața
Ne trezim în el mergând,
Fără ca să ne dăm seama
Unde ne-am urcat și când.

Fericirile sănt halte
Unde stă câte-un minut,
Până când să ne dăm seama,
Sună, pleacă și-a trecut.

Doar necazurile sănt stații
Lungi, de nu se mai sfârșesc,
Și în ciuda noastră parcă,
Tot mai multe se ivesc.

Arzători de nerăbdare
Înainte toți privim,
Vrem s-ajungem cât mai iute,
Într-o gară ce-o dorim.

Ne trec zilele și anii,
Clipe bune și dureri,
Așteptând hrăniți cu visuri
Noi momente de plăceri.

Mulți copii voioși se urcă
Câți în drum n-am întâlnit!
Iar câte-un bătrân coboară
Trist - total descumpănat.

Vine-odată însă vremea
Să ne coborâm și noi,
Ce n-am da în clipa-ceia
Să ne întoarcem înapoi!

Și pe când privim în urmă
Plângând timpul ce-a trecut,
Vine gara veșniciei;
Și-am trăit și n-am știut.

MIRCEA CATONE (1920-2003)

Cu ocazia zilei mărtisorului și a celei de 8 Martie, înmânăm pe această cale, sexului gingas, câte un mic și simbolic mărtisor, cu urări de bine, bucurii și sănătate.

ANIVERSĂRI

LA MULȚI ANI! cu bucurii
și realizări, MĂRTIŞORILOR:
Crețu Gheorghe, 19-03-2004
Dediu Gheorghe, 26-03-2004